

er, at han har et aabent Dje for, hvad der fremmer den samfundssædelige Vækst, og at han er aarbaagen, naar det gælder om at fjerne og fordrive alt det, som kan undergrave Samfundets Sædelighed. Her er jo ikke Tale om nogen konfessionel Sædelighed, men her er Tale om den Samfundssædelighed, som alle Mennesker, hvad Standpunkt de end indtage over for Kirke og Religion, maa anerkende som aldeles nødvendig for, at Samfundet overhovedet kan trives og udvikles. Jeg kan nu ikke se rettere, end at det er aldeles umuligt at finde Sammenhæng i en Ordning som den, at Samfundet og Staten bruger sine stærke Magtmidler for at hævede et sædeligt Grundlag og samtidig autoriserer en offentlig Prostitution. Jeg kan ikke se, at det lader sig forene. Man maa finde sig i, naar noget er arvet fra Fortiden, at fjerne det succesfult, men at ville forsvare det som principielt gyldigt, det synes mig umuligt. Nu maa jeg indrømme de ærede Forslagsstillere, at den Stamplet, det Forhold, de have taget Sigte paa i deres Forslag, er den mest opvørende Stamplet paa hele den offentlige Prostitution. Vel er det ikke noget stort Skridt, naar vi saa den fjernet, vel er ikke dermed den hele Reform iværksat, men vi ere dog komne et Skridt fremad, og jeg kan ikke tro, at nogen Regering, nogen Justitsminister i Længden kan staa imod det. Jeg tror at vide, at Danmark er et af de meget saa Lande i den civiliserede Verden, som endnu fuldt ud vedkender sig det jo oprindelig franke System, at Kvinderne skulle ved officiel Foranstaltning prisgives Mændenes daarlige Lyster. Dette System arbejder man nu i alle andre Lande stærkt paa at komme bort fra og er ogsaa flere Steder kommen bort fra. Jeg kan saaledes særlig nævne vort Naboland Norge. Der er man helt borte fra det, og de sagkyndige, ja de sanitære Myndigheder udtale, at man intet har tabt ved at afskaffe den offentlige Prostitution. Men det er jo meget mindre, der her ligger for. Det er jo kun, som sagt, den værste Stamplet paa den nugældende Ordning. Den højtærede Minister siger nok til Forvar for det bestaaende, at der her jo kun tales om Kvinder, som i Forvejen ere faldne meget dybt. Men dette er dog en mærkelig Udtalelse af en Justitsminister i vore Dage. Man skulde herester tro, at vi endnu levede i de Tider, hvor den Sætning gjaldt, at Mennesker kunde opføre sig saa slet, at de tabte deres Menneskeværld og bleve rettløse. Det Standpunkt er nu forlængst et overvundet. Intet Samfund, gaar nu ud fra, at noget Medlem i Samfundet, hvor slet det end handler, bliver rettløst. Disse Kvinder, hvor

lastværdige end de ere, ere dog endnu Mennesker, og Staten bør allermindst betragte eller behandle dem som værende rettløse eller uden Menneskeværld. Den Ordning, vi have nu, er faktisk den, at, efter at man først har straffet disse letværdige Kvinder for deres Utugtighed, straffet dem med ordinære Straffemidler, saa er den sidste Straf den, at man ligesom siger til dem: Nu har du været straffet for Utugt saa tit, nu skal du til sidst straffes med, at du skal tvinges til at finde dig i Utugt over alle Grænser. Det vil det jo faktisk bethede, at de indespærres i Bordeller. Naar Ministeren erklærer, at det er et effektivt Straffemiddel, saa kan det gerne være, men det er et aldeles utilladeligt Straffemiddel. Den ærede Minister udtalte, at hvis begge Rigsdagens Afdelinger turde tage det Ansvar paa sig at gøre dette Skridt fremad, saa kunde maaske andre Myndigheder overvinde deres Betenkeligheder. Ja, det vil jeg dog tillade mig at gaa ud fra, at naar begge Rigsdagens Afdelinger vedtage det, saa skal ikke en Politidirektør eller nogle Væger kunne forhindre, hvad hele Rigsdagen er bleven enig om. Naar den højtærede Minister vilde minde os om det Ansvar, vi paatage os ved at fremme et Lovforslag som det foreliggende, vil jeg dertil sige, at det forekommer mig, at der var meget mere Grund for den høje Regering til at tænke paa det Ansvar, den selv paadrager sig ved at forsvare og opretholde en Ordning som den, her er Tale om, og som i høj Grad strider mod det Grundlag for Samfundet, som det er enhver retskaffen Regerings Opgave at værne om og udvikle. Jeg anbefaler det høje Ting at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Wagner): Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion, den har i høj Grad glædet mig, ikke saa meget, fordi Tinget har givet sin Tilslutning til Forslaget, dels ved sin Tausshed og dels ved positive Udtalelser, som derved, at den højtærede Justitsminister virkelig har antydet, at han ikke vilde stille nogen uovervindelig Hindring over for den endelige Gennemførelse af dette Forslag. For mig staar det saaledes, at dette ikke er nogen lille Sag; ganske vist, i Omfang er det en lille Sag, men i Princippet er det en overmaade stor Sag, dog derpaa kommer det mindre an, naar blot de forskellige Faktorer kunne blive enige om at spare Bylden bort. Naar den højtærede Justitsminister mente, at jeg havde besyldt Justitserne for at være særlig konservativ, vil jeg sige, at det har ingenlunde været min Mening, men jeg tror